

Hoofdstuk 1

Het zou nog lang het gesprek van de dag blijven, die avond waarop Brandon Vanderkool een reuzensprong over het besneeuwde weiland van de Crawfords maakte om zich op de prins en prinses van Nergensland te storten. Het was zo'n opzienbarend verhaal, en het werd zo vaak en met zo veel geestdrift verteld en herverteld, dat het zich aan weerszijden van de grens diep in de geheugens nestelde en voor menig een een persoonlijke herinnering werd.

De avond begon zoals de vier voorafgaande waren begonnen: met Brandon die zich geen pottenkijker probeerde te voelen terwijl hij de velden, heuvels en wegen afspeurde naar mensen, auto's, pakketten, schaduwen of andere zaken die er niet thuishoorden, wederom twijfelend of hij het wel in zich had om een echte agent te worden.

Hij reed met een slakkengang, hobbelen door kuilen vol ijswater, langs het slapende frambozenveld van Tom Dunbar, die daar in een vlag van patriottisme een zes meter hoog Vrijheidsbeeld had neergezet. Het leek slecht tegen de elementen bestand, al beweerde Big Tom zelf dat het geteisterd werd door Canadese vandalen. Een eindje verder zwaaide hij beschroomd naar de gebroeders Erickson, die lachend salueerden toen ze zijn uniform herkenden, en even later passeerde hij de melkveehouderij van Dirk Hoffman, die op een trapleer aan zijn nieuwste tekstbord stond te werken, met een sneer naar de milieudienst ditmaal: MONDSPRAY IS OOK EEN PESTICIDE! Brandon toeterde ter begroeting. De weg werd hierna omzoomd door bomen, zodat hij over het midden verderreed om meer van de lucht te kunnen zien. Hij werd beloond met het rafelige silhouet van een roodstaarthavik, zesentwintig, de witte buik van een

gouden grondspecht, zevenentwintig, en hoog boven alles verheven: de boemerangvorm van een eenzame boomzwaluw, achtentwintig.

Brandon doorkruiste zijn geboortestreek nu vaker dan ooit en kreeg tot zijn eigen gêne betaald om te doen wat hij altijd al het liefst gedaan had: zich vergapen aan alles wat hem voor ogen kwam. De vertrouwdheid en monotonie waren hem een weldaad. Hij leefde al drieëntwintig jaar, zijn hele leven, te midden van deze akkers, weilanden en dorpjes tussen het Cascadegebergte en de zeearm. Zijn schaarse uitstapjes buiten dit gebied in de noordwesthoek van de staat Washington brachten hem steevast in verwarring, vooral als de reis naar heksenketels van steden voerde, vol knipperende lichten, fladderende duiven en voorbijgangers die stomverbaasd naar hem opkeken. Een paar uur in de glazen canyons van Seattle of Vancouver en hij voelde zijn bloedsomloop stremmen, haalde zijn woorden door elkaar en werd bang dat zijn leven zou eindigen voor hij de kans kreeg er iets van te begrijpen.

De meeste mensen dachten dat Brandons eigenaardigheden voortkwamen uit zijn dyslexie, die zo ernstig was dat een blijmoedige kinderarts het ooit een gave had genoemd: met lezen en schrijven zou hij altijd een tweedeklasser blijven, maar hij zag dingen die voor gewone mensen verborgen bleven. Volgens anderen was hij gewoon te groot voor deze wereld. Hij zei zelf altijd dat hij één meter achtennegentig was, een lengte die hemzelf nog min of meer aanvaardbaar in de oren klonk, maar in feite was hij ruim twee-vier – en dan geen slungelige twee-vier, maar 105 kilo spieren en botten, oprijzend naar een scheve glimlach en een weerbarstige haardos die hem iets van een onaf standbeeld gaf. Zijn lichaamsbouw had vanaf zijn vroegste jeugd verwachtingen gewekt die hij onmogelijk kon waarmaken. Bij de tekenles op school wekten zijn vreemde vogelfiguren het enthousiasme van de leraar, die zijn bijzondere gestalte als de bron van een uniek talent zag. Basketbalcoaches voorspelden hem een grootse toekomst als speler, tot hij ermee kapte na het zien van de scène in *One flew over the Cuckoo's Nest* waarin die grote

indiaan de bal in het netje legt om een grijnzende Jack Nicholson ter wille te zijn. En tegenwoordig prikkelde zijn verschijning de fantasie van veel vrouwen, tot ze zijn vogelschilderijen zagen of zijn warrige zinnen en snuivende lach hoorden.

Tegen zonsondergang reed hij over Northwood Road langs de GEEN CASINO!-borden in de richting van de grens met Canada, een geografisch herenakkoord dat hier de gedaante aannam van een afwateringssloot die in de lente wemelde van wellustig brullende kikkers en in de herfst naar beide landen overliep. De sloot vormde zo ongeveer de enige concrete landscheiding in dit gebied dat vanuit de Cascades neerdaalde en zacht golvend naar het westen liep. Elders was de grens nagenoeg onzichtbaar, hoe ijverig er ook gesnoeid en gekettingzaagd werd om hem voor overwoekering te behoeden – een onopmerkelijke, terloops getrokken lijn die door meren, moerassen, bossen en bouwland liep om hier voor een poosje in een sloot te veranderen en vervolgens nog een heuvel te nemen, Peace Arch Park te doorsnijden en onder het oppervlak van de baai te verdwijnen. De meeste reizigers zagen de grens alleen bij de overgang in het park, maar soms reden liefhebbers van curieuze bezienswaardigheden de vallei in om te zien hoe een sloot twee landen scheidde, rechttoe rechtaan, geflankeerd door twee evenwijdige tweebaanswegen: Boundary Road voor Amerikanen, en aan de noordkant Zero Avenue voor Canadezen. Parallel verkeer waarbij in het voorbijgaan vriendelijk naar elkaar gezwaaid werd. Als goede burenen. Tot voor kort dan.

Er viel de meeste weggebruikers nog niets bijzonders op. De welige vallei werd nog altijd omsloten door een hoefijzer van bergen (alpachtige pieken in het noorden, een grillige bergkam in het oosten, Mount Bakers eeuwige sneeuw in het zuidoosten), die de indruk wekte dat je alleen via de eilanden in de zeearm naar de rest van Amerika zou kunnen komen. De frambozen groeiden nog altijd in ordentelijke hagen, de weilanden waren groen als vanouds en er hing nog altijd de mestgeur van tientallen melkveehouderijen waarvan de koeien waren aangesloten op computers die voor een optimale voeding zorgden, en een maxi-

male melkstroom naar de metalen buiken van melkwagens zo groot als olietanks.

Wie goed keek, zag echter veranderingen. Veel schuren en silo's hadden niets meer met landbouw of veeteelt te maken. De Amerikaanse grensstadjes dienden niet langer als hamburgerpitsstops voor massa's Canadese skiërs op hun terugweg van de Baker, en omgekeerd waren er geen uittochten naar het noorden meer van negentienjarige Amerikanen die dronken wilden worden zonder de wet te overtreden. En het vreemde was: ondanks deze productieve en recreatieve neergang heerste er aan beide zijden een ware bouwwoede. Nieuwe woonkernen rukten als leegereenheden op naar het noorden, en op de heuvels met uitzicht op Amerika lieten jonge Canadese rijken de ene kapitale villa na de andere neerzetten.

Op zijn sukkelgang over Boundary Road reed Brandon langs het huis van Sophie Winslow, de masseuse die zo ongeveer iedereen uit de vallei als klant had zonder dat iemand haar persoonlijk leek te kennen. Aan de Canadese kant van de sloot reed een zwarte sedan, waarvan de bestuurder ieder oogcontact meed en versnelde terwijl Brandon het melkveebedrijfje van zijn ouders bereikte – vijftien hectare grond met drie stallen, één silo en een woonhuis met bovenverdieping dat er 's winters naakt bij lag zonder het groen van de wilgen en de roeiboot vol tulpen, die de aandacht afleidden van de bladderende verf. De buitenlamp wierp zijn schijnsel over de achterste stal, waar Brandons vader nu ongetwijfeld teak stond te schuren dat al zo glad was als een spiegel, tobkend over de onderdelen die hij zich nog altijd niet kon veroorloven, zoals een mast, zeilen en een betrouwbare dieselmotor. In het keukenraam flakkerde het televisiescherm. Werd *Jeopardy!* al uitgezonden? Die quiz was een goede oefening voor zijn moeders geheugen, zoals ze het zelf uitdrukte – als ze niet vergat ernaar te kijken. Brandon wierp een blik over zijn schouder naar de huizen aan de overzijde van de sloot, langs Zero Ave. Zou Madeline Rousseau nog bij haar vader wonen? Hoe lang was het nu geleden dat hij voor het laatst met haar gesproken had? Je kwam haast nooit meer een Cana-

dees tegen. Iedere spontaniteit leek uit de vallei te zijn geweken.

Hij tufte de boerderij van de Moffats voorbij en hield halt om de ijspegels te bekijken die aan de dakrand van het schuurtje langs de weg hingen. Na zoals gebruikelijk zijn hoofd te hebben gestoten bij het uitstappen, brak hij een van de grootste pegels af, dompelde het breukvlak in een plas ijswater en drukte hem op zijn motorkap om hem te laten vastvriezen, luisterend naar de laatste mechanische inspanningen van de dag: ronkende generatoren, haperende achtcilinders, schurende sneeuwschuivers. Hij stampte met zijn dikgezoelde laarzen om meer ruimte te krijgen voor zijn tenen. Tevergeefs. De grootste laarzen van het korps waren hem nog een halve maat te klein en bezorgden hem een gevoel alsof hij boven de grond zweefde. Hij hoorde het getrommel van een donsspecht, negenentwintig, en het nerveuze gekwetter van een grijze junco, dertig. Brandon kon vogels op een kilometer afstand identificeren aan hun vorm, vlucht of een enkele noot van hun zang. Tijdens de hoogtijdagen van de lente telde hij bij het wakker worden vaak al meer dan tien verschillende soorten, zonder zelfs maar zijn ogen op te slaan. Veel liefhebbers hielden lijsten bij van de vogels die ze in een bepaald seizoen waarnamen, en de fanaten hanteerden zelfs jaarcijfers – Brandon hield daglijsten bij in zijn hoofd. Zonder opzet. Het gebeurde gewoon.

Hij brak nog twee kleinere pegels af, maakte ook die nat en probeerde ze aan weerszijden van de grote vast te laten vriezen, maar ze bleven niet staan. Hij schraapte de breukvlakken af met zijn tanden, doopte ze opnieuw in de plas en deed nog een poging. De ene bleef nu staan, maar de andere viel na een paar seconden om en ging aan diggelen. Hij probeerde het meteen met een nieuwe, maar werd afgeleid door een geluid dat op krakend cellofaan leek.

Er kwam weleens een hert voorbij op dit uur. Of anders waren de kalkoenen van de Moffats misschien ontsnapt. Toen hij opkeek, zag hij dat het weer was gaan sneeuwen, en telde vervolgens zeven kleine gestalten die in de richting holden van het dennenbosje tussen de grond van de Moffats en die van de Craw-

fords. Hij draaide zich om naar de grens om te zien of er nog andere indringers over de sloot sprongen, maar zag niets dan achterlichten. Toen hij weer naar de dennen keek, waren de schimmen verdwenen. Hij greep zijn portofoon, haalde diep adem en deed zijn melding met de routineuze eentonigheid waarop hij zo lang had geoeft.

‘Ik zal kijken of twee-twee-negen in de buurt is,’ antwoordde de centrale op dezelfde toon.

229 was Dionne, maar de wetenschap dat zijn begeleidster eraan kwam was niet wat Brandons wangen deed gloeien. Wat hem zenuwachtig maakte was dat zijn vakbondsman hem op het hart had gedrukt om altijd op assistentie te wachten, terwijl het volgens Dionne genoeg was om te weten dat er iemand onderweg was. Tijdens zijn eerste zelfstandige surveillance had hij haar op de radio horen zeggen dat ze ‘klanten’ had. Doodkalm, alsof het oppakken van zes Pakistanen hetzelfde was als even een sixpack halen bij de Qwik Stop. Dionne maakte gemiddeld tweemaal zoveel arrestaties als de andere agenten – reden voor haar collega’s om haar met gelijke delen afgunst en ontzag een gajesmagneet te noemen.

Brandon holde al naar de dennen toen hij bedacht dat de motor van zijn surveillancewagen nog draaide, en zijn Beretta op de passagiersstoel lag. Te laat. Hij wist dat het bosje uitkwam op een gepacht weiland dat naar Pangborn Road leidde, waar naar alle waarschijnlijkheid een busje stond te wachten. Binnen een paar minuten zouden ze opgaan in de bloedstroom van de I-5. Hij begon nog harder te rennen toen hij onder de takken zo groot als vliegtuigvleugels een wirwar van kleine voetafdrukken zag. En daar waren opeens twee vluchtende silhouetten. ‘Grenspolitie!’ schreeuwde hij voor het eerst in zijn leven, met wat hemzelf als een schrille falsetstem in de oren klonk. Hij had net zo goed ‘Boe!’ kunnen roepen, of: ‘Wie niet weg is, is gezien!’

De kleinste van de twee schaduwen keek achterom, slaakte een hoge gil, gleed op een knie en werd overeind getrokken door de iets grotere. En als het maar kinderen waren? Een van zijn ergste droefnissen was de angst die hij kinderen inboezemde. Ba-

by's kraaiden van plezier als ze hem zagen, maar kinderen waren als de dood voor hem, hoe klein en vriendelijk hij zichzelf ook probeerde te maken.

De brokkelige ondergrond deed hem tweemaal struikelen, maar toen was hij tussen de dennen vandaan en rende door een minisneeuwstorm het krakend witte veld op. Hij wist dat er greppels door dit weiland liepen, maar niet wáár, en hij struikelde opnieuw, ging bijna languit, maar wist zich op te richten en zag in de verte nog vijf (of zeven?) hollende gestalten.

Zelfs na de opleiding, zijn stage van een week en vier zelfstandige avondsurveillances, had hij zich niet kunnen voorstellen dat hij ooit daadwerkelijk in achtervolging zou gaan. Tot nu toe was het allemaal onecht geweest, onwezenlijk, alsof hij auditie deed voor een rol die hij toch niet zou krijgen en niet eens wílde. Maar wat had hij voor keus gehad? Zijn vader wilde hem niet langer op het bedrijf en niemand in de buurt nam knechten aan. Dus hier rende hij nu, in knellende laarzen over de glibberige sneeuw, op een steenworp afstand van zijn ouderlijk huis, in volle achtervolging. En het gekke was: vergeleken met de oefensurveillances voelde dit als iets wat hij aankon, wat hem gemakkelijk afging zelfs, tot hem Dionnes waarschuwing te binnen schoot: ga er altijd van uit dat ze een atoombom onder hun jas hebben.

Zelfs deze ukkies?

Het was nog zeker zestig meter naar de weg en hij zag geen wachtende voertuigen, maar hoorde wel een auto aan komen scheuren en zag vervolgens de koplampen. De kleinste van de twee schimmen keek weer achterom en slaakte opnieuw een gil. Door de gloed van de sneeuw was het licht genoeg om haar bange gezicht te zien. Háár gezicht? Een vrouw? Aziatisch, Mexicaans misschien, en inderdaad... een vrouw. Hij had meteen medelijden met haar, wilde haar kalmeren, maar toen hij hen eindelijk in begon te halen, was hij buiten adem en kon hij geen woord meer uitbrengen. Hij kon slechts een greep doen naar hun schouders, en stootte precies op dat moment zijn linkervoet, voelde zijn rechterhamstring verkrampen en katapulteerde zichzelf naar

voren, het plotselinge licht van Dionnes zaklantaarn binnen.

Dit was het beeld dat binnen de kortste keren de ronde zou doen aan beide zijden van de grens – het eerste en meteen ook onweerlegbare bewijs dat Brandon Vanderkools aanstelling bij de grenspolitie méér was dan een grap. Alexandra Cole had het zelf wel niet gezien, maar zwoer op alles wat haar lief was dat Brandon een duik van wel acht meter had gemaakt. En dat werd voetstoots aangenomen, al was het maar omdat er wel meer bizarre feiten waren, zoals dat het zich had afgespeeld tijdens een sneeuwstorm op de avond van 21 maart, en dat hij ongewapend was geweest, en laarzen droeg die hem veel te klein waren. Achteraf zou het gezien worden als het begin van alle waanzin die de vallei was binnengestroomd, maar dat kon niemand nog bevroeden. Wat het al wel meteen tot ieders lievelingsverhaal maakte, was dat er nu eindelijk eens een arrestatie verricht was door een agent die ze allemaal persoonlijk kenden. En wat er uiteraard ook aan bijdroeg was dat het door Brandon gevangen koppel niet zomaar een stel illegalen was, maar een vorstelijk paar uit een of ander ver, vreemd land.

Brandon had zelf geen idee hoe ver hij door de lucht vloog, maar het duurde lang genoeg om zichzelf in volle vlucht te kunnen zien – een uittredingservaring die hij al vaker had gehad en die hem dus geen schrik aanjoeg. Hij bekeek zichzelf van bovenaf, zag hoe hij zijn armen gespreid hield als de vleugels van een albatros, en hoe hij ze bij het neerkomen om de tengere lichaampjes van de vluchtelingen sloeg om zijn val te verzachten. Hij hoorde iets onder zich knappen, en Dionne riep zijn naam, haar lichtstraal zwiepte door sneeuwvlokken zo groot als kippondons en verblindde hem, en zijn amechtige verontschuldigen werden overstemd door de ijselijke kreet van een kerkuil. Eenendertig.

Hoofdstuk 2

Madeline Rousseau onderging een ongewenste voetmassage door een Amerikaanse weedkoerier met de naam Monty toen Brandon Vanderkool belde.

De avond was niet onaardig begonnen met Monty's bewondering voor haar blauwe schijnpapavers. En toen hij daarna ook nog over haar zwarte tulpen had gejubeld, was ze aarzelend op zijn voorstel ingegaan om nog wat te gaan drinken als ze de kwekerij hadden afgesloten. Eén drankje – ze had er zelf mee ingestemd. En ze kon hem niet verwijten dat hij haar met zijn fetisjisme overviel. Na hun derde margarita was hij zelf met de ontboezeming gekomen dat hij iets met vrouwenvoeten had.

‘O ja?’ had ze gezegd. ‘Hoe extreem ben je daar dan in?’

‘Nou, ik verzamel geen pumps of zo, maar ik mag er graag naar kijken.’

‘Waarom ben je dan in mij geïnteresseerd?’ Ze wist zelf ook wel dat haar voeten een geslaagd onderdeel van haar anatomie vormden: fraai gewelfde holttes en ranke tenen die gelijkmatig in lengte toenamen. Maar ze wilde het hem toch horen zeggen.

Er verschenen blosjes boven zijn hangsnor. ‘Gewoon, omdat ik je aardig vind,’ zei hij, uit alle macht zijn ogen van haar sandalen afhoudend. ‘Al moet ik toegeven dat je prachtige voetholttes hebt.’

Ze vond het wel vertederend, die schichtige blikken naar het schoeisel van de vrouwen in de bar, en hoe hij zijn adem inhield als de serveerster voorbij kwam klossen op haar hoge laarzen. Ontwapenend, als je voor zoiets uit durfde te komen, en hij had een lekker luchtje op, iets met kokos – maar ze had het natuurlijk nooit zover moeten laten komen, niet met iemand die op haar

af was gestuurd door Fisher, de dopefreak die haar geduld zo op de proef stelde.

Ze was te teut geweest om hem af te poeieren, te teut zelfs om helemaal naar haar appartement in White Rock te rijden, dus had ze Monty gezegd dat hij haar maar volgen moest naar het kleine gastenverblijf op het land van haar vader, vlak bij de grenssloot met Amerika. En haar spijt daarover raakte in volle bloei toen hij neerknielde voor haar futon en met zijn grote sterke handen haar voet begon te kneden. 'Het spijt me,' zei ze, 'maar dit is me echt te weird, weet je. Ik...' Ze zocht nog naar woorden die tot de bevrijding van haar voet moesten leiden toen haar mobieltje opeens in gezang uitbarstte, zo luid dat Monty van schrik zijn greep loste.

Ze schrok zelf ook. Ze verwachtte wel een belletje over haar beloning, maar niet nu al. Was er dan toch iets misgegaan? Fisher had haar tot vervelens toe verzekerd dat er geen enkel risico bij kwam kijken, niet te geloven hoe weinig ze te vrezen had, maar in de drie weken sinds ze zich had laten overhalen om te helpen met de teelt, was er continu gesteggel over geld geweest, en nu zat ze opgescheept met een overjarige weedkoerier. Zeker nu hij door haar ringtone van zijn stuk was gebracht, leek Monty veel te oud om nog met sporttassen vol 'handel' (Fishers woord) door de frambozenhagen te rennen. Ze trok haar voet uit zijn handen, viste haar mobieltje uit haar vestzak en nam op.

'Madeline? Je spreekt met Brandon, Brandon Vanderkool.'

Alsof hij die achternaam er nog bij moest zeggen.

Mensen spraken over Brandon zoals ze over aardbevingen of zonsverduisteringen spraken. Zijn afmetingen, zijn 'kunst' en de bizarre dingen die hij zei en deed hadden hem als kind al bijna men als Super Freak of Big Bird opgeleverd. Nadat het eens zwaar gesneeuwd had in januari, had hij een lange rij opgetrokken van wat iedereen eerst voor sneeuwmannen aanzag maar wat later sneeuwpinguïns bleken. Op een andere winterochtend had hij op het gazon voor het huis aan Boundary Road met zijn armen staan wapperen terwijl achter hem de zon opkwam. Aan weerszijden van de sloot hadden automobilisten vaart geminderd

om te zien wat er loos was. Meer dan een halfuur was hij zo blijven staan, tot de zon zo hoog stond dat die alle rijp van het gras verdreef, behalve waar Brandon een schaduw wierp – zodat er een witte engelgestalte achterbleef toen hij met voldane passen naar de stal liep.

‘Madeline?’

‘Wat moet je?’ bracht ze uit. Hoe kwam hij aan haar nummer? Ze zag hem voor zich met een mobieltje dat hij maar net in zijn worstvingers kon houden terwijl hij het tegen zijn kolossale oor drukte; zijn grote lijf opgevouwen in een surveillancewagen, of ergens buiten om het huis; zijn scheve grijns die het midden hield tussen vrolijkheid en verbijstering; zijn vrije hand waarmee hij de lucht boetseerde alsof hij zijn woorden zo meer vorm kon geven.

‘We hebben net wat illegalen gepakt die over de sloot sprongen en bij Crawford door de wei renden. Arabieren misschien. Heel klein. Of uit Iran, zou ook kunnen. Geen papieren, heel raar accent, geen idee. Geen Mexicanen of Koreanen. Filippijnen’s misschien? Heel klein. Ogen als zwarte olijven.’

Hij hakkelde als vanouds, maar het had verrassend veel samenhang voor zijn doen. Toen Madeline voor het eerst het nieuwtje hoorde over Brandon die bij de grenspolitie ging, had ze dat afgedaan als de zoveelste grap over de Amerikanen – ‘Raad eens door wie ze zich nu laten beschermen?’ Maar haar ongeloof was verdwenen toen ze de brief ontving die hij haar uit New Mexico stuurde, waar hij op de politieacademie zat, met warrige beschrijvingen van de vogels en de nachthemel daar.

Ze haalde diep adem, maar hoorde haar stem toch beven. ‘Oké, maar waarom bel je mij nu?’ Ze keek naar Monty, die pruilend voor haar zat, en vroeg zich af waarom Brandon geen antwoord gaf. ‘Bel je namens de... grenspolitie?’ vroeg ze langzaam, en ze zag hoe Monty zijn bloeddorlopen ogen opensperde. Hoe oud zou hij eigenlijk zijn? Veertig? Vijfenveertig? Ze wees naar de deur.

Aan Brandons kant bleef er alleen gekraak hoorbaar, alsof hij met stomheid was geslagen, of was de verbinding verbroken?

Maar toen hoorde ze een bekend geluid: Brandon die zijn woorden prevelde voordat hij ze hardop durfde uit te spreken. En toen barstte hij weer los: ‘Dacht eerst dat het dieren waren. Rende ze achterna over het weiland, bij de Crawfords. Heb er wel eentje bezeerd, geloof ik. De vrouw, die hebben ze naar St. Pete’s gebracht. Wist eerst niet eens dat het een vrouw was, maar toen was het al te laat, eigenlijk. En hij, die andere, holde terug omdat ze was uitgegleden. Hij zag dat ik eraan kwam, maar hij holde toch terug. Ongelooflijk, hè? Die vrouw was gekleed als een soort fee. Of een prinses. Ik zei dat het me speet, maar ze verstond me niet, wacht even.’

Niets dan ruis en gekraak weer, terwijl Monty de deur achter zich dichttrok. Ze staaarde naar haar voeten, haar tenen roze als babymuisjes. Waarom vertelde Brandon dit allemaal? Waarom vertelde hij het haar?

‘Madeline?’

‘Ja?’

‘Ik had eerst je vader gebeld, maar die nam niet op. Dus misschien is hij er niet. Maar het licht brandt wel. Nog een keer gebeld. Ik denk dat ze bij hem over de sloot zijn gesprongen, vandaar. Raar trouwens, waarom ga je in de sneeuw de grens over? Ik bedoel, dan laat je toch sporen achter?’

Madeline keek door het beslagen raam naar het woonhuis van haar vader. ‘Misschien daarom juist,’ hoorde ze zichzelf zeggen. ‘Ze zullen gedacht hebben dat jullie dan minder surveilleren.’ Ze wreef met een handdoek over haar voet, probeerde te berekenen hoeveel ze gedronken had en dwong zichzelf bij de les te blijven.

‘Weet je wat?’ zei Brandon na een stilte. ‘Ik denk dat de interessantste mensen die ik vanaf nu tegenkom, misdadigers zullen zijn. Of mensen die het willen worden.’

De minikoelkast ging over op een hogere zoemtoon. Ze had geen idee wat ze moest zeggen. Waar wilde hij heen met dit gesprek? Wist hij iets?

‘Maar eh,’ zei Brandon, ‘ik wil niet...’

Haar mobieltje piepte tweemaal en doofde uit. Batterij leeg,

shit! Wát wilde hij niet? Wat had hij willen zeggen? Waarom had hij nou eigenlijk gebeld?

Ze liet de kraan lopen en gaf haar beide voeten een grondige wasbeurt. Moest ze Fisher bellen met de vaste lijn van haar vader, om te waarschuwen dat de grenspolitie haar benaderd had, of was Brandon gewoon weer Brandon geweest? Dit soort dingen overkwam haar de laatste tijd voortdurend – nam ze één cocktail, of een halve joint, gebeurde er prompt iets krankjorums. Hoe was Brandon bijvoorbeeld aan haar mobiele nummer gekomen? Sinds haar veertiende, vijftiende had ze nauwelijks nog contact met hem, en daarvoor waren ze ook al niet echt close geweest. Hoe kon je close zijn met iemand als Brandon? Ze liep naar buiten en haastte zich naar het huis van haar vader, verderop aan Zero Avenue, verblind door de duisternis en glibberend over de bevroren sneeuw.

Ze speurde de overzijde van de grenssloot af naar zwaailichten of andere tekens dat er iets loos was, maar zag slechts buitenlampen en verlichte vensters. Zou meneer Vanderkool nog altijd aan die boot bouwen? De wind streek ijsig langs haar wangen. ‘Kan iedereen leren zeilen?’ had Brandon haar jaren geleden gevraagd, op een toon alsof haar antwoord bepalend zou zijn voor zijn levensgeluk. Tuurlijk, had ze willen antwoorden, maar er was iets in zijn houding geweest wat haar tot een zo groot mogelijke eerlijkheid dwong. ‘Nou nee, Brandon. Je moet er aanleg voor hebben.’

De sloot was toen alleen nog maar een sloot geweest, en de Vanderkools waren gewoon burenen, zij het een beetje rare burenen, en Brandon was nog niet meer dan een bovenmaats joch dat urenlang naar boerenzwaluwen kon turen en precies wist welke vogels wat voor nest maakten, en wat voor eieren ze daarin legden, en hoe hun zang vervolgens klonk. Hij was één jaar jonger dan zij, maar had op zijn elfde al boven haar uitgetorend. Als hij opgewonden of nerveus werd, verhaspelde hij zijn woorden. Brandons brabbeltaal, had Danny Crawford het genoemd. Kreeg hij het echt te kwaad, dan klopten zijn zinnen maar sprak hij achterstevoren. ‘*Eerlijk niet is dat!*’ Mensen die hem niet kenden, dachten dat hij achterlijk was.

Haar vader lag in diepe slaap op het tweezitsbankje, met een halve liter port en twee kant-en-klare joints op de salontafel, en Bach op de repeatstand – Glenn Gould, pianospelend en prevelend als een verwarde geest. Het laatste nummer van *MacLeans* ('De belangrijkste uitvindingen van het jaar!') lag op haar vaders smalle borst, zijn bifocaltje was half van zijn neus gezakt en zijn nek maakte een knik die zijn humeur geen goed zou doen als hij wakker werd. Voortijdig indutten was een landelijk gebruik nu er geen ijshockey op tv was om voor wakker te blijven. De spelersstaking had ondertussen een grote weerslag op het leven in Canada. Echtelieden leerden elkaar helemaal opnieuw kennen – er werd aanzienlijk meer gepraat, gevreeën en gescheiden. Het mannelijk deel der natie vatte oude hobby's op of verbouwde de keuken, en Madelines vader bracht zijn tijd door met blowen en het doen van uitvindingen. Of beter gezegd: heruitvindingen.

Zijn heruitvindingsmanie en cannabisgebruik waren begonnen nadat hij de diagnose had vernomen en met vervroegd pensioen was gegaan. Ze kon er nog steeds niet over uit hoe fanatiek hij in beide bezigheden was. Professor Wayne Rousseau, wandelend citatenboek en berucht ruziezoeker, sleet nu al zijn wakende uren met het bouwen van joints en het opnieuw uitvinden van het buskruit, het kompas, de stoommachine en god mocht weten wat nog meer.

Ze zag het antwoordapparaat knipperen en luisterde de drie boodschappen af zonder hem te wekken. 'Meneer Rousseau? Met Brandon. Vanderkool. Ik ben nu dus, hoe heet het, bij de grenspolitie en...' Hij ratelde zijn minuut spreektijd vol en werd midden in een zin, of wat daarvoor door moest gaan, afgebroken. Daarna volgde een koesterende vrouwenstem: 'Dag Wayne, dit is Sophie. Ik had je over de heldendaad van Brandon Vanderkool willen vertellen. Bel maar als je nieuwsgierig bent.' Ah, Sophie, de mysterieuze masseuse – zij had Brandon waarschijnlijk haar nummer gegeven. Het derde bericht was Brandon weer, met een tweede minuut geraaskal en hetzelfde abrupte einde. Madeline kreeg spijt dat ze zo kortaf tegen hem geweest was. Hij had nu iemand nodig die hem kalmeerde, en ze had niet eens gevraagd

hoe het met hem ging. Ze draaide zich naar het raam, half in de verwachting dat ze hem door de sneeuw zou zien ploeteren, maar al wat ze zag was haar eigen weerspiegeling, de verwilderde uitdrukking op haar gezicht. Ze keek weer naar haar vader, die stil en met zijn armen gekruist op het bankje lag, alsof hij een opgebaarde dode speelde. Als hij zijn mond hield, had hij altijd al tenderder geleken, maar de ms had hem een broze jongensachtigheid gegeven – in weerwil van zijn dood die, misschien morgen, misschien over vijf jaar en zeventien dagen, aanstaande was. Ze schudde hem wakker en snoof de geur op van te lang gedragen kleren, goedkope wijn en dure weed. Terwijl hij slaperig met zijn lippen smakte en zijn ogen uitwreef, vertelde ze hem over Brandons telefoontjes en wachtte tot hij bij zijn positieven kwam.

Hij knipperde met zijn ogen, duwde zijn bril omhoog en krabde door zijn baard. ‘Heeft-ie mij gebeld, en jou? Waar slaat dat op? Dit valt buiten hun gezagsgebied!’ En na een korte stilte: ‘Weet Nicole ervan?’ Een voorspelbare reactie: eerst boosheid, en dan benieuwdheid naar de mening van haar oudere zus. ‘Als de Amerikaanse grenspolitie denkt dat ze aan weerszijden van de grens onderzoek kunnen verrichten...’ En ook dat viel te verwachten: zijn docertoont.

Moest ze Fisher niet eens bellen? Ze realiseerde zich opeens dat ze niet eens wist of Fisher zijn voor- of achternaam was. En ondertussen leek het raam zo groot en de kamer zo helverlicht dat ze zich een doelwit begon te voelen.

‘Hoe laat belde hij, die grote, domme sukkel?’ Hij keek geagiteerd om zich heen, wilde overeind komen, maar liet zich met een pijnlijke grimas terugvallen en kneedde zijn nek met zijn geblakerde vingers. ‘Wat zei hij precies? Wat vroeg hij? Je hebt hem toch niks verteld, hè?’

‘Wat had ik moeten vertellen dan?’ zei Madeline zachtjes, hopen dat ze het niet nog eens hoefde te zeggen. Ze knipte wat lampen uit, trok de gordijnen dicht en probeerde zichzelf op te blazen om niet uit de toon te vallen bij zijn heilige verontwaardiging. En dat terwijl ze altijd had gegrinnikt om de ernst waarmee zijn studenten zich in zijn ethiek verdiepten, terwijl hij daar

zelf met groot gemak de hand mee lichtte. Ze schonk een glas bronwater voor hem in, haalde zijn pillen voor hem, gaf de coleus, de poinsettia's en de filodendron water, en wilde toen nog maar één ding: iemand kunnen vertellen over haar avontuur met de voetenman – iemand die met haar mee zou voelen en met haar mee zou lachen, maar het aan niemand zou doorvertellen.